

Ubelský občasník

Číslo 17

ČERVEN 2009

Zdravíme všechny čtenáře našeho občasného zpravodaje!

Od posledního vydání se nám toho zase hodně událo, a tak se pojdme chronologicky ohlédnout za událostmi posledních týdnů. Fotografie ze všech akcí si můžete prohlédnout ve fotogalerii na internetových stránkách obce www.ublo.cz. Zároveň bychom v tomto čísle rádi připomněli 70. výročí založení hasičského sboru v Uble a vzpomněli na zašlou slávu našich dobrovolných hasičů. Ať se vám dobře čte a nezapomeňte, že občasník je tu taky pro prezentaci vašich názorů a příspěvků, a něco nám napište!

Horní hřiště

Úvodem velké díky všem, kteří přišli třetí dubnovou sobotu pomoci a zúčastnili se pravidelné brigády. Sešlo se nás kolem třiceti a zastoupeny byly doslova všechny věkové kategorie. Od těch ještě nenarozených, přes ty v kočárku a školou povinné až k dospělým. Provedena byla jarní údržba areálu, círky pohrabaly a pozametaly, chlapi zase řezali, čistili břeh od dráhy a likvidovali starý plot kolem školky. Tak, aby tam o týden později mohl vyrůst plot nový.

Jistě jste si všimli i dalších změn, jež se během jara udály na horním hřišti. Pod novým altánem už máme krásnou zámkovou dlažbu a sportoviště se nám rozrostla o stůl na stolní tenis. Takže krom tradičního tenisu, stále

populárnějšího nohejbalu (letošní turnaj se uskuteční 4. 7.) a volejbalu (volejbalisté se schází každou neděli v podvečer, pokud se chcete připojit), můžete nově vyzkoušet i ping-pong! Renovuje se také buňka, byla položena nová podlaha, vymalovalo se a dovedena byla tekoucí voda, dokonce i teplá. Tak, aby se zlepšily podmínky pro pořádání akcí. Prvními, které vyzkoušely novou kuchyňku, byly členky UBBABU, ty zde 20. 6. ve spolupráci s MŠ Ublo pořádaly Dětský den. A po již zmíněných nohejbalistech (4. 7.) budou následovat ubelští myslivci, kteří pro nás na sobotu 18. 7. připravují oblíbenou Červencovou noc. Závěrem ještě malá prosba ke kuřákům, aby nám nepohazovali nedopalky v areálu, ale umísťovali je do popelnice, a stejně tak osvěžující se sportovci, necht' nám prosím nenechávají povalovaující se prázdné lahve, ale využijí k jejich likvidaci popelnici či kontejnery před budovou OU. Doufáme, že se na hřišti brzo setkáme při některé z akcí!

První máj

Letos se nám, co se počasí týče, opravdu vydařil. Problém měli snad jen polibkuchtiví milenci při hledání rozkvetlých

zapil, soudě podle prázdných lahví.

třešňových stromů. Matka příroda byla toto jaro jaksí trochu napřed a rozkvetlou třešni bylo v celém širém katastru těžko pohledat!

V předvečer prvního máje se na dolansku, jako každý rok, **stavil máj**. Tentokrát se opravdu povedl, takový vysoký a rovný, no prý ho vybíral sám starosta, který si stavění také osobně řídil. Oproti minulým rokům se nás letos moc nesešlo, ale o to intenzivněji se máj

Před polednem prvního května prošel hore dědinů letos už potřetí **prvomájový průvod**.

Nechyběly alegorické vozy, v čele jel Kovářův tatraplán. Ten museli sice účastníci do cílové stanice na točnu dotlačit, ale o to větší sranda to byla. A i když tento recesistický hepenink zatím mnoho příznivců nemá, ba některým je přímo trnem v oku, jeho účastníci v duchu hesla, že trocha humbuku je potřeba, nech sa v dědině něco děje, si užili příjemnou májovou procházku.

Setkání rodáků

Krásný večer plný vzpomínek a dojmů prožili všichni zúčastnění rodáci v sobotu **16. května 2009**. Někteří se neviděli až 40 let, proto bylo o čem povídat. Organizační výbor sourozenců Navrátilových oslovil 108 rodilých Ublanů s ročníkem narození 1940 – 1958. Celkem jich přišlo 67. Nálada byla výborná. K poslechu hrála kapela Jarka Ticháčka a poslední skupinky se rozcházely až po půlnoci. Moc děkujeme Jendovi Šimkovi za azyl, poskytnutý v ubelské hospůdce, jeho ženě Zdeničce za výborný guláš, Maruše Machovské za vynikající koláčky a Jarkovi Ticháčkovi za hudební atmosféru večera. Za organizační výbor přeji vám všem pevné zdraví a doufám, že se příští rok opět sejdem. Budeme se na vás těšit.

Jarmila Baťová

FC Nereál Ublo obhájil vítězství

Exkluzivní reportáž naší nejstarší korespondentky, aneb Obhajoba vítězství očima tety Běty

V redakci sa rozhodli, že má vyjít do terénu, a tak sem sa, s našima cirkama vypravila v sobotu 23. května do Jasennej. Tam sa každý rok při kácení mája hónija robky za mičudů a hrajú fotbal.

A Ublanky samozřejmě nemožú chybět! Mája v Jasennej neměli velikého, temu našemu ubelskému by nebyl ani po pás, ale ináč to tam veliké bylo. Ludí, co tam bylo, a také jídla

a pití a jakýchsi těch atrakcí a muziga, až mi šla hlava kolem. A to tam prej večer eště bléskal ohňostroj. Ale o tem vám nic nepovím, protože to už sem s mojím dědkem byla dávno pod peřinů. A včil už podme k tým našim fotbalistkám. Mám prej napsat, že letos měli velkú patáliu se sestavů, furt jich nebylo jedenáct. Ony ty zkušené kopálistky v ubelskej reprezentaci skončily a mladé děvčice sa nedaly umluvit. No, co vám mám povídat, to by nedal dohromady ani ten Franta Straka. Ale nakonec sa jaksi poskládaly, přeca by nedopustily, aby Ublo nebylo zastúpené! To vám tu vypisuju proto, abyste jako věděli, že s tým vítězstvím nikdo nepočítal. Nakonec to totiž našim cirkám usnadnily aj súpečky, asi sa jich zalekly, či co, a tak Lutoňanky a Liptálanky vůbec nedorazily! Toš sa hrálo enem z Jaseňankama a potom eště sranda zápas s ogárkama převlečenýma za roby. Ale krásně to sehrály, to vám byla radost pohledět, jak ty naše cirký bombardovaly tú jasenskú bránu! Aj to zázemí, děcka jim fandily, transparentama mávaly a zdravotnice jich prolévaly zázračným namodralým elixírem a letos měly aj maséra a ten jim o přestávkách dycky protřepal nožiska. Pěkné vám to bylo, až sem měla chuť vykasat zástěru a také si kopnut! Eště sa patří poděkovat Jasenským za pozvání a tým našim fotbalistkám za výkon!

Kácení máje 30. 5. 2009

Už, už to vypadalo, že se bude muset káček a fotbalové odpoledne kvůli vytrvalému dešti přesunout na jiný termín. Neuvěřitelné se však stalo skutečným a po poledni se mraky rozestoupily a vysvítlo slunko. Nic tak nebránilo tomu, aby dva muži, kteří se o vznik nového sportovního stánku nejvíce zasloužili, starosta obce Jarek Šimek a správce dolního hřiště Jirka Geržičák, slavnostně přestřihli pásku a pokřtili novou fotbalovou plochu. Jako první vyběhly na trávník ženy z FC Nereál, které byly vyzvány na souboj členy FC Bažant Ublo. A že to „bažantům“ opravdu šlo, byli skvěle sehraji a převaha FC Nereál, jak by si leckdo mohl myslet, byla „jen“ výšková. A tak Bažanti po zásluze zvítězili. Poté opanovali travnatou plochu muži v tradičním klání svobodných a ženatých. Už ani nevím, kdo to letos vyhrál, ale o to přece nešlo. Vyhráli všichni, kdo přišli a strávili hezké sportovně společenské odpoledne a večer v takovém tom ubelském sousedském duchu. Máj se pokácel, udělal se z něj táborák, kdosi přinesl kytaru a zpívalo se až do rána.

FC Bažant Ublo

Vznikli jsme v loňském roce. Se založením týmu přišel Martin Mikuláščík a Lukáš Vávra. Martin je také naším současným trenérem, Matouš Helegda jeho zástupcem. Na tréninky chodíme v pondělí od tří a v pátek od čtyř hodin. První zápas pro nás skončil dobře. Vyhráli jsme 3:2 nad FC Nereál Ublo. Složení družstva: Lukáš Vávra (*brankář*), Kryštof Helegda, Jiří Geržičák, Pavel Baťa (*obrana*), Martin Mikuláščík, Ondra Helegda, Zuzka Baťová, Aneta Zámečnicková (*záloha*), Libor Punčochář, Ondra Geržičák (*útok*). Naše přání: nové dresy! Kdo by měl zájem o přihlášení se do týmu, ať se ozve na tel. 737 908 800.

Bažanti

70 LET HASIČSKÉHO HNUTÍ V UBLE

V letošním roce uplynulo sedmdesát let od založení sboru dobrovolných hasičů u nás v Uble. Tímto příspěvkem bychom na těch sedmdesát let rádi zavzpomínali. Pojďme tedy hezky od začátku. Jako zdroj informací využijeme Kroniku sepsanou panem Františkem Jaroškem v 70. letech minulého století, ten při jedné návštěvě budovy tehdejšího MNV našel na půdě pět listů od neznámého autora, na kterých jsou sepsány poznámky o založení ubelského hasičského sboru a ze kterých si dovolíme citovat:

„Do roku 1939 nebyl v obci sestaven sbor dobrovolných hasičů, a to prý z malého pochopení občanů. Teprve na základě nařízení okresních úřadů ve Zlíně bylo přikročeno k založení hasičského sboru v obci Uble. Dne 7. 3. 1939 konala se ustavující schůze, na níž byl založen sbor dobrovolných hasičů. Zakládajícími členy hasičského sboru byli: Jančík Josef, Macek Jan, Srněnský Jan, Řeha Jaroslav, Jučák Jan, Ondrášek Jiří, Viktořík Josef, Viktořík Jan, Ticháček Jan, Kadleček Jaroslav, Macek Jan, Tomanec Josef, Šimek Alois, Kajš Stanislav, Babíček Antonín, Čepila Antonín, Kadleček Antonín, Navrátil Jan, Gerža Jan. Starostou, jak byl tehdy nazýván předseda hasičů, se stal bratr Josef Koutný, tehdejší ředitel školy. V září byl však ředitel přeložen učít do obce Újezda, a tak se stal starostou Tomáš Kajš č. p. 3. V tomto roce bylo zakoupeno také základní vybavení, a to 10 pracovních obleků, 1 vycházkový oblek, 3 přilby, 3 sekýrky, 10 opasků a nářadí (2 berlovky- ruční stříkačky, 4 háky, 2 škopky). V roce 1940 byly doplňující volby, kde byl za starostu zvolen Josef Kovář č. p. 34. Hasičský sbor po okupaci našich zemí převzal zařízení divadelní a jeviště s inventářem od Národní jednoty, která byla z nařízení říšského vedení rozpuštěna. V roce tomto byl požár v usedlosti č. p. 11 Kateřina Hornová, kde taky sbor asistoval a prý stavení shořelo i přes pomoc až do základů i se stájí. Ve válečných letech odešli někteří členové ze sboru. V roce 1943 zakoupil okresní sbor místo pro stavbu obecní zbrojnice. Plány byly vyhotoveny, ale obecní zástupci prý stavbu zamítli. Po dobu války museli členové dle nařízení okresních úřadů držeti požární služby. Členové hasičského sboru prováděli každého půl roku prohlídky komínů v obci. V roce 1945 po osvobození se prý opět činnost sboru rozvíjela v úplně nových kolejích. Vráťivší se bratr Antonín Navrátil č. p. 17 se ujal funkce náčelníka. Hasiči v tomto roce uspořádali dva výlety. 12. srpna 1946 byla provedena volba nového starosty (volba provedena lístky). Byl zvolen bratr Tomáš Geržičák č. p. 18, a to desíti hlasy. Bratr starosta, velitel a pokladník podnikli cesty do Prahy k rychlému zakoupení stříkačky. Ještě téhož roku byla zakoupena nová dvojkolová stříkačka typ PS-8 firmy Sigmund Olomouc-Lutín v ceně 40 000 Kčs. Dále bylo zakoupeno 200 m B hadic a 120 m C hadic. V tomto roce sbor uspořádal dožínkový výlet a na cvičeních ve Vizovicích a Chrastěšově předvedl novou stříkačku. V roce 1947 začal sbor činnost požárem v usedlosti Josefa Ondráška č. p. 9, který zachvátil stodolu. Pro velké mrazy nemohlo být použito stříkačky a použil pouze berlovky. Zásoby sena a slámy byly závčas zachráněny. Stodola shořela celá, protože byla krytá deskami. Obytné stavení bylo zachráněno. V tomto roce bylo velké sucho a vypukl lesní požár na „Bartově“ v lese Jana Šimka č. p. 63 a Františka Šimka č. p. 87, při kterém zasáhl požární sbor z Ubla i z Bratřejova. Vykopaným příkopem se podařilo požár uhasit. Dne 22. 6. 1947 bylo uspořádáno v Uble hasičské cvičení spojené s obvodovým samaritánským cvičením. Cvičení vedl okrskový velitel bratr Jan Mikuláščík z Jasenné. Sborny z Ubla a z Lutoniny provedly cvičení požární. Školní cvičení provedly sborny z Jasenné a Chrastěšov. Samaritánský sbor vedený bratrem Bednaříkem z Veselé předvedl ukázky první pomoci. Dne 29. 6. se účastnilo 20 bratrů obvodového cvičení v Bratřejově. 17. července se účastnilo 24 členů krajského cvičení ve Strážnici. Při

mezinárodních motocyklových závodech se 9 členů účastnilo pořadatelské služby na silnici Bratřejov – Pozdřechov.“

To je vše, co se p. Jaroškovi podařilo ze zmíněných poznámek zachytit. A jakže se historie vyvíjela dál? Na to jsme se zeptali několika bývalých členů, Tomáše Geržičáka, Luboše Kovářového, Petra Kovářového, Aloise Šimka, Aloise Kopečného, Tondy Navrátila, a střípky jejich vzpomínek poskládali do následujících řádků. Těch funkcí a jmen je za celé ty roky opravdu hodně, a tak odpuště, že vás všechny nebudeme jmenovat, neradi bychom na někoho zapomněli. Vždyť dříve byl členem hasičského sboru každý muž v obci, byla to jakási tradice, společenská prestiž.

Nácvik probíhal každou neděli. Sbor měl také postupem času několik vozidel. Opel Blitz, který si chlapi sami poskládali, podvozek si nechali ve Zlíně okapatovat a na korbě pak vozili stříkačku. Dále to byla Praga RND tzv. Erena a Tatra 805. Během padesátých let byla také zbudována nová hasičská zbrojnice. Hasiči každoročně pořádali v Uble taneční zábavy a také zájezdy na hasičské bály v okolí a výlety po vlastech českých a moravských. Během žní se držely pravidelné protipožární žňové hlídky, kdy celou noc hlídal jeden dobrovolník ve zbrojnici a dvoučlenná hlídka obcházela dědinu a kontrolovala (měřila např. teplotu ve stohu).

Hasiči se každoročně účastnili okrskových a okresních cvičení. Dokonce byly doby, kdy družstva mužů byla dvě, A a B. Oblíbená byla také tematická a noční cvičení, např. na Rakovách a Chrastěšově, úkolem bylo nacvičit ochranu a zásah při hašení především zemědělských objektů. Kromě družstva mužů existovalo také družstvo žáků, které se také úspěšně účastnilo mnoha soutěží. Všichni, kteří „do hasičů“ chodili, dodnes na tu dobu rádi vzpomínají a litují toho, že současné generace dětí už tuto možnost nemá.

Cvičení v Lípě 1974

Co se týče požárů, moc jich v Uble naštěstí nebylo. V roce 1957 hořela Chmelařova stodola. Bylo to v neděli a hasiči dopoledne cvičili u studní za kravinem. A měli technický problém, nemohli nasadit samice, zasekl se vytlačovací ventil. Ale nechtěli toho nechat, že se to musí spravit, co kdyby někde hořelo. A jakoby to přivolali, odpoledne přišla bouřka a stodola chytla od blesku. Hasili pouze Ubelští, a to až do večera, muselo se svítit baterkami. Voda se brala z potoka, takže se hadice táhly až nahoru do kopce. Stodola shořela celá, zůstaly jen pilře, ale podařilo se zabránit rozšíření ohně na obytné stavení.

Druhý větší požár se odehrál při Josefské zábavě. Hospoda byla tenkrát plná, když se najednou začala linout oblaka dýmu. Samozřejmě vypukla panika, přesto se všichni snažili pomoci, jak mohli. Chlapi utíkali pro stříkačku a pěšky ji vytáhli až k hospodě. Mezitím se vytvořil živý řetěz a posílali se kýble s vodou od výčepu, nahoru po schodech až k ložnici, kde hořelo. Požár prý vznikl pravděpodobně zkratem v elektroinstalaci v bytě u Kajšů. Voda se brala ze studně od

Navrátilů, přes cestu, tentokrát asistovala také hasičská jednotka ze Zlína.

Třetí velký požár založily na konci sedmdesátých let děcka ve stodole u Tomanců, shodou okolností to bylo také v neděli. Bylo to v létě po žních, stodola byla plná načechnuté suché slámy, a tak vše vzplálo velmi rychle, včetně eternitové střechy. Hasiči měli velký problém s nedostatkem vody, naštěstí přijela včas zásahová jednotka ze Zlína, a tak se podařilo zabránit rozšíření požáru na ostatní obydlí.

Informace k současnému stavu nám poskytl Michal Navrátil, který je teď velitelem dobrovolných hasičů, bohužel tak trochu sám voják v poli. Doba je zřejmě příliš uspěchaná a ubelští chlapi příliš zanepřázdňeni, takže už jim nezbyvá čas na nácvik. V majetku sboru je skříňová Avie a stříkačky PS 12 a pamětnice PS 8. K dispozici mají také nové pogumované hadice a 5 zásahových obleků včetně doplňků a 7 klasických montérových obleků.

Jak je patrné, hasičské sdružení v Uble mělo opravdu pestrý život. Proto se nabízí otázka, co se stalo, čím to, že se aktivitu hnutí nepodařilo udržet. Vždyť ve všech sousedních obcích hasiči fungují dál. Je to rozhodně velká škoda. Ale nářky nepomůžou, je třeba pro to něco udělat. Domníváme se, že novou generaci hasičů je třeba si vychovat. Už v minulém občasníku jsme anoncovali, že hledáme ochotného, odvážného a zkušeného dobrovolníka, který by se ujal funkce vedoucího a zkusil s ubelskou mládeží obnovit zašlou slávu hasičského hnutí v Uble. Zatím se nám nikdo nepřihlásil. Jsme si vědomi toho, jak těžký úkol by si na svá bedra dotýčný vzal, a proto chceme zdůraznit, že může počítat s pomocí a podporou obecního zastupitelstva. Zájemců z řad dětí je dostatek a jsou opravdu velmi snaživé. Vždyť jenom to, že si samy založily fotbalový tým FC Bažant Ublo, pravidelně se scházejí na trénincích, vyrobily si vlastní dresy, svědčí o jejich zájmu. Určitě by byly nadšenými hasiči. Tak ať se hasičům v Uble do budoucna daří!

Družstvo žáků na cvičení v Lípě 1974

Zvonica

Obecní zastupitelstvo by rádo nechalo zvonici v příštím roce zrenovovat. Ale protože se nachází na nepříliš dobře přístupném místě, chtěli bychom ji přemístit. Zatím padly dva návrhy. První, že by zůstala na současném pozemku, jen by se posunula k jeho levé hranici tzn. k cestě. Druhý návrh je přesunout ji na točnu. Rádi bychom se tímto prostřednictvím zeptali vás občanů, co vy na to? Vaše návrhy můžete sdělit ústně, písemně či telefonicky na OÚ.

SERIÁL NA POKRAČOVÁNÍ

Rozie Bělíčková - „Z mého života“ 6. díl

A hned jsme šly ovce hledat, každá v jinou stranu. Za chvíli maminka volala, že už ovce má. Ale hrůzo, oveček bylo asi jenom polovina. A tak jsme musely hledat dál až k Jasenné, a tam jí jeden člověk řekl, že jeden sedlák má jakési ovce zavřené, protože se pásly na jeho poli. Šla tedy za ním, ale ten požadoval, aby maminka zaplatila škodu. Odpověděla mu, že zrovna nemůže, že nemá peněz, ale později, že zaplatí. S tím sedlák souhlasil. To bylo radosti! Ale já jsem dostala příkazáno, že už se to nesmí opakovat, abych při pasení usnula. A to jsem také dodržela.

V létě jsme ovce stříhali. Napřed jsme je v potoce omyli, aby vlna byla čistá a bílá. Pak jsme jednu po druhé spoutali na nohou, poválili je na zem a maminka stříhala opatrně, aby nenadělala na srsti schodky. Vlnu pak odnášela v nůších, ovšem dnes už nevím, jestli do obchodu, nebo těm sedlákům, co ovce měli u nás.

Když mi bylo 13 roků, už jsem uměla ovečky i dojit. Z ovčího mléka jsme vyráběli pomocí syřidla velmi chutný ovčí sýr. Na podzim po sv. Václavu jsme ovce odháněli nazpět sedlákům, až nám nakonec zůstaly jen ty tři naše vlastní ovečky: Prskaňa, Liškaňa a Bakeša, které rozuměly na zavolání. Podzimní pasení bylo nejzajímavější. Sešlo se nás několik pasáků dohromady, rozdělali jsme oheň, pekli jsme zemáky a k nim jsme si natrhali trnek, které ještě tu a tam zůstaly na stromech. Už jsme ani nemuseli ovce tak hlídat, protože se mohlo pást na všech polích, když už úroda byla sklizena. A byl čas i na zábavu a legraci.

Když mi bylo 14 let, tak jsem nejenom opouštěla školu, ale i pasení oveček. To mi bylo upřímně líto, ale maminka mi říkala: „Dcerko, už rosteš do dívčích let, na tebe čeká jiná práce, nemůžeš už být pasačkou oveček!“ A nepomohlo ani plakat, a tak já těžko, velmi těžko jsem se loučila se svými zamilovanými ovečkami.

V tom roce, ve kterém jsem opouštěla školu, jsem se připravovala na konfirmaci, tj. přijímání za dospělé členy církve evangelické. Přípravu vedl jasennský farář Otmar Krejsa, který docházel k nám do Ubla do školy a šest týdnů před velikonočními svátky jsme chodili my dvakrát do Jasenné na vyučování církevních nauk. Já jsem se velmi pilně učila, záleželo mi na tom, abych velmi dobře při konfirmačním zkoušení obstála. Dostala jsem také od rodičů první střevíčky (předtím jsem chodila jenom v papučích), nové šaty a na hlavu zelený věneček s bílými voskovanými kvítky. Vypadala jsem jako družička. Konfirmace byla pro mne i moje rodiče velkým svátkem a ta velikonoční neděle se mně vryla do paměti svým osobitým nenapodobitelným kouzlem. Pomalu jsem vyžrávala v dívku a těšila jsem se, že budu moci chodit do dědiny mezi mládež, tak jak to tam bývalo zvykem. Vesnická chasa – děvčata i hoši – scházivali se obyčejně v sobotu a v neděli večer a společně si zazpívali a zažertovali. Asi jednou měsíčně bývaly v hospodě taneční zábavy a já se tolik těšila, že se naučím tančit. Ale moje těšínská jablka brzy opadala, protože maminka to rozhodně nedovolila. Mám prý na to ještě čas, jsem prý ještě mladá. Ale na celou tu práci, co na mne čekala doma, na hospodářství jsem nebyla mladá? Starat se o pole, aby se zaseto, sklídilo, postarat se o dříví na topení a stelivo pod dobytek na zimu, vydělat peníze na oblečení a různé poplatky, když už tatínek s tím řemeslem nemohl dohromady nic vydělat, ba ani už pro tabák do dědiny si nemohl chodit, trápila ho totiž záducha. Tak aspoň pásł krávu a přitom lál ty valašské papuče, které mu nosili lidé na opravu.

Vydání připravili:

Hana Srněnská, Šárka Zelinská, Jiří Geržičák

Foto: Jarmila Šimková, Petr Kovář, Ivan Jurčák